

den fri Presse? Hvorfor have vi i det Hele taget den største Ret til at foretage Undersøgelser paa saadanne Omraader, naar vi ikke ville bruge den? Nei, der vilde være den bedste Opfordring baade for Videnskabsmand og Venner af de Smaa, til at benytte den frie Presse til at oplyse dem om, hvorledes Forsalfkningerne ere. I det Hele kan jeg ikke negte, at, naar man taler om de Smaa i Samsundet, maa man heller ikke gjøre dem alt for smaa, og det antager jeg, at man gjør, naar man forudsætter, at de slet ikke kunne hjælpe sig igennem, men at de skulle blive narrede paa alle Punkter, hvor de færdes. Skulle vi ikke tænke os, at Oplysningen kunde komme saa vidt, at de nok kunde begynde at tage sig iagt, naar de af rette Vedkommende kunde blive gjort opmærksomme paa, at der findes Forsalfkninger sted? Det er den Vej, jeg helst vilde gaa. Jeg veed meget vel, at ad den Vej kan Meget gaa i Svang, som ikke er det Rette, men jeg ønsker Friheden opretholdt, og at Folk, baade de, der ikke ere smaa, og de smaa anstrenge sig for at at faae den rette Levevis bragt tilveie. Jeg er derfor glad over at høre, at den meget ærede Justitsminister selv vil tage imod dette Forslag. Jeg kunde tage imod dette Forslag, fordi det bringer Videnskaben i nærmere Forbindelse med de Forsalfkninger, som man mener ere i stærk Stigen og maafee allerede paa Grund af Konkurrencen ville blive noget stærkere. Men jeg tror, at det vil have et ganske andet Hold paa dem, som drive Forsalfkning, om de være Gjenstand for Pressens stadige Opmærksomhed, saaledes at det blev sagt: Den Vare er kjøbt her og der, den er analyseret her og der og befunden at være sammensat af de og de Bestanddele, og naar saa Selgeren søgte vedkommende Redaktør, vil han have den videnskabelige Autoritet, den temmelige Undersøgelse at holde sig til, og vedkommende Sælger vil da vel vogte sig for at fortsætte Forsalfkningen efter saa stor Maalestok. Jeg kan ikke Andet end være tilfreds med den meget ærede Ministers Erklæring; jeg veed ikke, om den høitærede Minister selv fra sine Autoriteter har modtaget et saadant Indtryk, at det var saa absolut nødvendigt at faae en saadan Lov frem. Jeg troede ikke, det skulde være saa absolut nødvendigt, men jeg vilde ønske, at denne Strømning vilde gjøre sig gjældende her i Thinget, og at man vilde blive staaende ved det Tilfyn, her er tilbudt, og ikke vilde drive denne Tilfynspolitik altsor vidt.

Berg: Den ærede sidste Taler mente, at vi maatte befri os for den Slags Tilfyn, her er Tale om, for at bevare den fornødne Frihed for Samsundet. Jeg tror, at det er nogen Misforstaaelse af det Forhold, hvorom der handles. Spørgsmaalet er selv i den videregaaende Form, som andre Medlemmer have udtalt sig om, egentlig det, at fastsætte som Forseelse mod Samsun-

det en Forblanding af Levnetsmidler uden Angivelse af Forblandingen. Spørgsmaalet dreier sig om Undersøgelse af, hvad man fra Samsundets Standpunkt skal betragte som Forbrydelse, og om man vil have det Straf underkastet eller ikke. For nu at vende tilbage til det omtalte Exempel med Kaffen, da er det blevet mig sagt fra paalidelig Kilde, at Kaffebrændere forblande Kaffe med Rug og Viter og kalde det Kaffe. Naar nu det sker, da er Spørgsmaalet: Vil Lovgivningsmagten betragte det som tilladeligt eller som en Forbrydelse? Det forekommer mig, at det kan betragtes som tilladeligt, naar der staar paa Bignetten, Emballagen, Blandingen og dens Natur, men naar det ikke staar der, kan jeg ikke skjønne rettere, end at det efter sin Natur virkelig er det Samme som Bedrageri paa andre Punkter. Naar nu Lovgivningsmagten siger: Hvem der handler med denne Vare uden at angive det, han begaar Forbrydelse mod Samsundet, da indskrænke vi ingenlunde derved Friheden mere, end naar vi have sat Straf for en Rakke af Bedragerier og Tyverier, af hvilke flere ikke nær have den Betjoning for Samsundet, som disse Bedragerier her. De Herrer kunne sige, at det indskrænker den personlige Frihed i Samsundet, naar vi sætte Straf for Bedrageri og Tyveri, men man gaar jo dog ikke saa vidt i sit Frihedsbegreb, at man negter at stemple Bedrageri og Tyveri som Forbrydelse, men med samme Ret kan man efter min Mening gaa til at stemple som Forbrydelse en Forblanding af Levnetsmidler, der sælges paa en saadan Maade, at almindelige Folk ikke kunne skjønne rettere, end at de faae en Vare, som er anderledes bestaende og af større Værdi, end de i Virkeligheden faae. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det maa fortjene at blive stemplet som Forbrydelse og at stilles lige med mangfoldige andre Gjæringer, som i Samsundets egen Interesse stemples som Forbrydelse. Naar den ærede sidste Taler henviser til den frie Presse som den, der skal foretage Analyse og paavise, hvem der saaledes forblander Værdierne og sælger dem, saa siger jeg, at paa en Tid, hvor de mest specielle Videnskabsmænd endnu strides om den rette Maade at udfinde Sammenblandingeres Karakter og Art paa, forekommer det mig mærkeligt, at man vil mene, at Bladredaktører kunne gjøre det. Med al fornøden Respekt for de danske Bladredaktører vil jeg sige, at jeg ingenlunde har anset dem for at være i den Grad uddannede, at man kunde betro dem denne særlige Funktion. Vil det ærede Medlem indvende dertil, at Redaktørerne ikke selv behøve at gjøre det, men kunne have Videnskabsmænd dertil, saa har det ærede Medlem dog vist glemt, at dertil hører for det Første, at anerkjendte Videnskabsmænd eksistere, dernæst hører der endel Penge til for at skaffe en saadan Dom, og dernæst hører der dertil, at disse private Dommere faae en i den offentlige